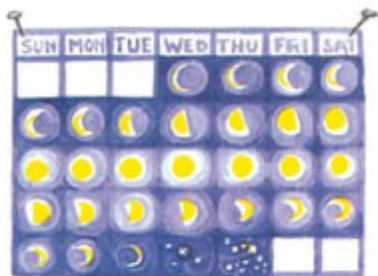

A fost odată o
căsuță undeva departe,
într-un sat. Era o căsuță foarte
frumoasă, solidă și bine construită.
Cel ce o construise atât de bine spusese:
„Această căsuță nu va fi vândută niciodată,
nici pentru tot aurul din lume, și în ea vor trăi
și stră-stră-nepoții stră-stră-nepoților noștri.”

Căsuța era foarte fericită
acolo sus, în vârful dealului
pe care fusese construită.
Îi plăcea să privească peisajul din jur.
Admira răsăriturile și apusurile.
Zilele treceau una după alta, fiecare
puțin altfel decât cea de dinainte,
dar căsuța rămânea neschimbată.

Noaptea, căsuței îi plăcea
să privească luna cum se împlinește,
cum dintr-o dungă subțire se transformă
în lună plină. Când nu se vedea luna,
îi plăcea să se uite la stele.

Departe, în zare, se vedeau luminile
orașului. Căsuța era curioasă, i-ar fi plăcut
să știe cum este să trăiești într-un oraș.

